

THE young idea

விளநாயிறு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Wednesday - 18th, February 1942

No. 1

		page
ALAS! NO CHIVALRY THESE DAYS	— <i>Mathuselah</i>	3
STUDENTS AND WHY THEY SHOULD UNITE	— <i>T. Poopalan</i>	5
எழுமலை ஏறித் திருமலை தோழுதோம்	— <i>K. Lakshmana Iyer</i>	10
இறந்த என் கண்பனுக்கு உயிரளித்தேன்	— 'சாளு'	14
எங்கள் அயலவர்கள்!	— ககலி—ஜெயன்	15

A. F. TAMPOE
English Editor.

K. SATHASIVAM
Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

A. F. Tampoe

Associate Editors :

R. S. John

T. Poopalan

Literary Section :-

K. Aiyadurai

G. N. Vijayaratnam

Sports Section :-

M. J. Thambiah

Co-eds. Section :-

Miss. R. Appadurai

Miss. R. H. Thambiah

Junior Section :-

K. Balasundaram Pillai

K. Balaraman

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

K. Sathasivam, Jr. Inter Sc.

Associate Editors:

N. S. Ratnasingham, Lond. Matric

G. N. Wijayaratnam Jr. Inter Arts

Literary Section :-

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

Verse Section :-

M. Thambimuththu, Lond. Matric

News Section :-

A. Rajathurai, Lond. Matric

N. R. Balasingham Fifth Form A,

Co-eds. Section :-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. P. Somasundaram,

London Matric

Sports Section :-

S. Kanagaratnam, Lond. Matric

Junior Section :-

A. Kugaraiah, IV-4th Form

R. Ratnasingham, Fifth Form A

Faculty Adviser :-

P. Navaratnam, M.A.

Cover Design by 'Sama' of the Belakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Wednesday - 18th February, 1942

No. 1

Editorial Notes

CEYLONESE during the past two years of the war grumbled at the increasing scarcity of what may today be regarded as luxuries. But when compared with life (or rather, life-in-death) in war-ravaged Europe, ours was an idyllic existence. Only repercussions of war reached us—in the shape of Profiteering, for instance.

In December, however, we received a rude awakening with the entry of Japan into the war and the consequent inclusion of Ceylon in the War Zone.

Today, the necessaries of life are being limited. A symbol of the changed times is the enforcement of partial blackout in Jaffna itself. We are just beginning to have a vague inkling of conditions in Europe. But as yet actual bloodshed has been spared us.

Swarajists join with neutrals and staunch 'pros' in a devout prayer that the Japs might busy themselves with Singapore and Australia, and not come to Ceylon. How altruistic of us!

THE juniors of the College were set aflutter with excitement by the visit of three stubbly-chinned survivors from a cargo-boat 'sunk by enemy action' off—Juvenile imagination invested the trio of worthies with as much glamour as though they are Beattys or Jellicoes!

A hostel gourmand was observed wandering with a tragic air along the corridors, the ample cheeks of his erstwhile chubby countenance deflated, his belt tightened in by some additional holes. On being asked the reason of his woe, he exploded as follows:

"You confounded ass, how the dence can you expect a chap of my—er—appetite who requires at least four measures of rice (what do you look so stocked for? Four is not a large amount!) and who is now barely subsisting on a couple of measures eked out by some beastly roots and things to go about grinning like an over fed Cheshire cat? How sad!

* * *

RATIONING is the order of the day; hence the half-starved look of this belated issue. The Editor is confronted with two serious shortages—one affecting

him very nearly, namely, that of rice; the other, that of articles. Anyway, he hopes to find substitutes for the former and trusts that the students will cooperate with him in remedying the latter.

* * *

OUR first encounter of the cricket season—the match against St. John's College—resulted in thorough disappointment. Our fielding was very faulty, and may be regarded as the chief reason for the fiasco. That match is lost; All is not lost.

Confessions of a Blasphemer

by Tam O' Shanter

SUCCESSFUL authors say that the very first sentence of an article must be such as to arouse in the reader a desire to proceed and find out what follows. Well, I have racked my brains—or, rather, the contents of my cranium—to find such a beginning, but no striking phrase occurred to me. So, as this essay is to be in the sermonizing style, I shall begin with a suitable text culled from *Tit Bits*.

"At a dinner after a gathering of bishops, a waiter tripped while serving soup and spilt the contents of the tureen all over one of the divines.

The victim jumped up, stuttered, went red, and finally blurted out: "Will someone who is not a clergyman please say something appropriate?"

Well, I used to feel like that once. But nowadays I am proud to say I find the expression "Dash it!"

quite adequate to the less trying of life's numerous exigencies. I can still recollect the last occasion on which I swore. It was like this:

I had been engaged in a heroic but half-hearted and postprandial tussle with Exercise 17 of Bradley's Latin Composition (Know all men by these presents that I study Latin too). But it had been losing battle all the way: For I had not listened to the teacher explaining the lesson in class. After all, it is not a criminal offence to find a Co-Ed's elaborate pigtail, I mean plait, more interesting than a discourse on Quin and Quominus! This inattention was mainly responsible for the Laocoon struggle I was now engaged in with my Latin homework.

At last I found the wiles of Morpheus more powerful than my resolutions to do some solid work that term.

After all, the next day, I would have two unoccupied periods to do the Exercise in; and failing everything (I am sorry to say my scruples never weighed very heavily with me) I could do some 'combined work'—a schoolboy euphemism for cribbing—with Selvaretnam who had attained considerable proficiency in that most exasperating and "obsolete Roman lings". I thought of the exquisitely true doggerel

Latin is a language as dead as
dead can be,

It killed the ancient Romans; and
now it's killing me!"

It was now close upon 10 and, in spite of the Rice Control, I had dined more unwisely than well. I blew out the study lamp and groped about in the dark for my bed. And then it was that it happened—my swearing, I mean, not some midnight tragedy as the preface might lead you to believe.

My big toe discovered the bed first, and the next moment I was hopping around the room in the murky gloom, clasping the injured member and (I blush, as far as my chocolate complexion permits, in the narration) indulging in a burst of vituperations that would have inspired envy in the soul of a denizen of Billingsgate. Ah! but then it gave me such intense relief—Zambuck or Oriental Balm could not have been so effective in soothing the outraged portion of my anatomy.

I crawled into bed at last and was at once fast asleep. The next morning I resolved that it was a most unmanly thing to have cussed like that, and that, it being a disgrace to my 'Christian upbringing,' I would not let myself go again in that manner.

Never swear. Difficult situations may be temporarily relieved but not permanently repaired by blasphemy. I have reliable information that His

Satanic Majesty has reserved for blasphemers first class seats 'close to the fire' in the Regions down below.

The temptation to cuss is very great, as I realize from my part experience, but there is no manhood in it. Grin and bear it, and if ever.....Ow! Oooh!* ??!!*

[We are here compelled to delete a string of unparliamentary and un-puritable expressions which, it appears, were given unthinking vent to by the unfortunate and exemplary writer, since he was bitten by a misguided and malicious ant just when he was about to conclude this helpful article with some remarks which we believe would doubtless have been very moral and instructive. —Editor]

Alas! No Chivalry These Days

(by "Methuselah")

THE words quoted above were the remark of a member of our staff, uttered on his entering a class to find its male members teasing some Co-Eds. It was not an astonishing remark by itself, but for my purposes thereby hangs a tale

It must have struck you that "gone are the days of old when knights were bold and suits were made of tin." Today the average man and woman—nay, even the adolescent boy and girl—are hopelessly phlegmatic and matter-of-fact when compared with their emotional ancestors of the Middle Ages. 'Mademoiselle 1942' is extremely good at looking after herself when she sees a lurking mouse, or when she is harassed by some one's unwelcome attentions, she does not squeal for a protector or act the damsel-in-distress.

No, in the first instance, she will fetch poor inoffensive Mr. Mus a slosh on the top-

“My Experience of trying to go home on a Rainy Night”

By K. Palasuntharampillay

O boy! It is raining. Now with a heavy thud, now in a drizzle, now aided by a severe nor'-westerly and now in a continuous and monotonous pitch—but all the time raining. I was at the point of saying that it was raining cats and dogs; but as you might stop and ask me how can cats and dogs come as rain from heaven, I sha'n't. Anyway, it was raining; raining with all the force which you, your father, or any other of your ancestors could possibly think it could have.

I had stayed at college after sunset for a meeting which my elder brother did not very well like. And I felt no doubt that I would go home

knot with some handy weapon; in the second, she will manipulate a broomstick with Alagavallian dexterity and send that aggressor away wiser in the ways of women and plus a flea in his acoustic organ!

Sometime back a free-thinking magazine published an original article by a contributor who had envisaged the disconcerting possibility of a day arriving when the young man would sit coyly blushing and striking on the edge of sofa, hearing out the petition of a genuflecting girl-suitor.

The thought was so appalling that, through sheer anxiety, I who am a gastronome of no mean prowess and one desirous of reviving and propagating the precepts of the Epicureans, actually went without my long looked-for Wednesday night (mutton night!) meal!

Tut! tut! What is the world coming to?

wet. Therefore I did not relish the meeting with my brother at home.

I tried many means of getting home as soon as possible. No use trying to get a taxi. I might reach home in the time which ought to be spent first in search of a taxi, then in search of its driver and finally in trying to persuade him to take his car out in such a rainy night. I tried to borrow an umbrella from a teacher, but he made me think that there was some truth in the comparison of some human (sic) hearts to stones. Though this teacher, in whose willingness to help others I had great faith, turned out to have less than the average amount of fellow-feeling possessed by human beings, help came from an unexpected quarter. One of my classmates whose acquaintance I had regarded as purely formal lent me his umbrella and even went to the extent of borrowing for me a flashlight from another boy. How true is the old Tamil saying that even a discarded broomstick may become useful at time! In my case it was metaphorically, as well as literally, true; for one to whom I had showed no particular liking had aided me in the hour of need and I had secured a broomstick to serve as a weapon of protection from some of God's creatures such as the snake and the dog with these things I started for home.

A few seconds walking made me realise that my umbrella was a leaky one. But then it was the only one I could get. So I had to put up with it or not go home at all. I took the former alternative. In order to lessen the coldness I began

to run; I had not taken a year's course in physiology in vain. But the very act of running made me more cold. Don't wear that puzzled look. You want an explanation? I hope you have read the Sherlock Holmes stories. Have you noticed how many times Sherlock Holmes says: "Elementary, my dear Watson?" If you haven't I will strongly advise you to do so the next time you read these stories. To come to my nocturnal adventure the explanation is very simple.

When I had set out I had also taken a broomstick the intended use of which you already know. This broomstick now got entangled between my legs and tripped me. I fell headlong on the road; the

umbrella took refuge in the fields from the impact of my weight; and the flashlight hit a stone and had its glass broken. Now that the slight protection from the rain which the leaky umbrella had given me was taken away I was literally soaked with rain. It rained cats and dogs on me. No, don't try to question me; you will have to take it from me that it rained cats and dogs. I gathered my belongings and stripped myself of my outer clothes not to get a chill in my bones and trudged home.

Now I am prepared to wager a fiver that you are curious to know how I fared at home with my elder brother that evening. I will not satisfy your curiosity.

Students and Why They Should Unite

By T. Poopalan, Junior Inter Arts.

MOST of us as students well realise the fact that we are undergoing a great amount of suffering and injustice for lack of combined effort. Nothing can be accomplished in this world without a collective organisation. It is with this purpose in view certain students from most of the leading colleges in Jaffna formed a convening committee to call a delegates conference. The purposes of a student federation are manifold. Such a student association could and would give 'stimulus' to the rising sense of responsibility of students with a view to tackling their own problems. Thereby such an association would be promoting a mutual understanding between students from different parts by the discussion of the problems which confront them.

Most of us are aware that there is something radically wrong with

our educational system. It has now been realised by some of our elders who really feel for us, that for the mind of the younger generation to acquire, new knowledge and to expend it, it must primarily be fed with consistent and adequate education not merely of an academic type, but of a sort which should embrace the finer aspects of life. Who knows but that there may be in Ceylon minds with the inspiration of a Shakespeare or a Milton; there may be tongues surpassing those of a Cicero or a Burke or the inventive genius of a Stephenson or a Marconi. If such there be, 'their lot forbade' any fruitful intercourse with the world through neglect and lack of proper training. In the same way there may be many other existing systems which require a radical change.

For long our petitions for the preservation of our rights have been merely a cry in the wilderness. Our elders in the past scoffed at our demands as those which emanated from 'mere boys'. But this cannot continue for long. Our elders have failed to realise the fact that they too were once boys. As was the custom which obtained in older days, our parents wanted us to do whatever they desired us to do, regardless of any harms that might accrue from our doing them. But we have sometimes to bid adieu to time-honoured customs, 'lest one good custom should corrupt the world'. In Ceylon education is looked upon only as a means to a comfortable living—any tendency in a student that interferes with this ideal is suppressed; unquestioning obedience and loyalties are demanded not only by our parents but also by our school authorities. Parents fear for their children and try to safeguard them by an atmosphere where they are penalized for thoughtful adolescence; an unthoughtful innocence is prized above all else—in our affairs there is a grave lack of idealism. Unemployment and the chaotic nature of our educational system have now placed before us very grave problems, which concern our well-being. We are too badly off not to become conscious of our precarious condition. Too long have we suffered under a make shift educational system maintained only for the purpose of creating a class of men among the indigenous population, who could by learning to read and write English, discharge for an utterly inadequate salary arduous but minor clerical duties, which serve only to dull the mind in an attempt to keep body and soul together. This educational system which has successfully suppressed any effort at originality

and which has forced the youth of this country into a circumscribed groove, must be done away with. It is during school life that the mind of the children should be given ample latitude to develop originality and broadness of outlook. Ideal education and a proper training should be imparted to them. But alas! the modern training which we undergo in schools fits us only for discharging stenographer's duties. No wonder that the present day generation lacks broad-minded men, noble and intellectual—who are capable of piloting the ship of state. The child of to-day is the man of to-morrow. What is taught and observed in their school career would naturally be exercised in practical life. So the training given by the school should not be confined to mere reading and writing and academic study: Education should have a broader and more national outlook.

We the students of Jaffna in particular have so far been kept from coming together by so many obstacles. Unity is the only basis on which we will be able to promote greater social intercourse and understanding between students. Crude nations of caste and creed have divided us. We must challenge the forces of social disunity. We must unite and band ourselves into an All Jaffna Students Association. Let us unite and work for the eradication of old and decadent customs. Already a convening committee has been appointed to call a delegates conference by the third week of February. Will our students respond to this call?

We hope the students of Jaffna will respond to this call and come together to build up a movement which will attain that strength and virtue which youth alone has the courage to hope for and the will to accomplish.

Jim and his "Hall and Stevens"

by "Chandra"

JIM sat on the verandah, story book in hand. His eyes were fixed on the gate, his thoughts elsewhere. He was thinking of his term-examination and the record-book which the man in khaki with red coat-cuffs and bag would bring him. He meant to get it from the postman before it reached his father. Surely his father would be angry at his marks! He had fared very badly in his test.

A few minutes passed and then his sister Malar came to him. "What are you doing Jimmy? You seem very studious these days! Now, will you run up to the shop and get me some thing?"

"I can't go now; I have to study; I'll go in the evening", replied Jim stubbornly. Malar tried to persuade him, but in vain. She needed the things that day and so she complained to her mother about him. Jim was ordered to go for the things, and at length he left the house reluctantly, intending to come back before the postman. He rushed to the shop, made the necessary purchases and hurried back. But alas! he was too late. The postman had delivered the record-book to his father, and there sat his father with an angry look.

He looked at Jim as he approached. "Come here Jim. What's this?", he said angrily. Jim went up to him without any outward sign of fear. "Tamil—25; Chemistry—18; Mathematics—16," roared out his father. "Disgraceful! You have dishonoured my name, you idiot! you are only fit to be a shoemaker!" His mother and sister too did not sympathize. Poor Jim! What could he do? He retreated to his room very sulkily.

Time rolled on, and every minute seemed an hour to Jim. Should he

run away from home and frighten them? No! he was too great a coward for that. He could frighten them by refusing to take his food, and thus make them apologise for their cruel treatment of him. Yes! that was the best thing to do!

The clock struck twelve, and all went to lunch except Jim. He was called but he obstinately refused "You have your tea or lunch or whatever it is, but leave me alone, I do not want anything."

Malar burst into an unnaturally loud and irritating peal of laughter. "You can give up eating and drinking; we shan't cry about it". Of course all of them were concerned about him; but she was pretending that Ma and Pa "did not care" that he had no lunch. Jim's share was left covered up on the table, and the others went for a short nap.

Jim sat in his room, thinking: "Yes, let them worry; it was their fault to scold me like that, and call me 'idiot', 'shoemaker'—he was not going to have his lunch."

At four the family gathered for tea; but Jim sat with a magazine, reading. "Where is Jim?still sulking?.....Jim! Jim!" shouted his father. "Come here! Stop sulking!"

"I'm not sulking. I am reading," replied Jim calmly. "It is not proper for a shoemaker to sit at table".

"Stupid fool! blockhead!" shouted his Pa.

"Yes"! I am a fool, block-head," replied Jim calmly and returned to his room.

Tea was over, and poor Jim was hungry. "Should he go to the table and have his tea? No! His sister would see him, and tell his parents and they would feel consoled. No it was better to bear his hunger."

For long, hungry Jim sat considering his position. At last he got a brilliant idea that would deliver him from all compromise with his enemies. He would sell his 'Hall and Stevens' Arithmetic book, and buy himself some food with the proceeds. Then he would go to the Milk Bar, and enjoy himself, while they worried about him. They would treat him better in future.

Jim slipped out of the house quietly with the book hidden in his shirt. He hurried out to a second-hand book shop. With great trepidation he sold the book and walked into the Milk-bar, with the money jingling in his pockets. Having eaten all that he possibly could, he slipped back unnoticed to the house. Now he would frighten them by refusing his dinner too

.....Jim lay tossing in bed, suffering from a stomach-ache! Unable to bear it he shouted out loudly. Everybody, even the servants rushed into his room. "Jim Jim, my boy!

Did you take anything?" asked his mother with tears in her eyes. She had a fear that Jim might have taken poison.

"No Mamma. It..... sold.....AllSte.....vans.....Arith.....matic," sobbed Jim.

"Oh! the boy is delirious, send for the doctor," shouted his mother. His father sat anxiously stroking his hair. The doctor arrived within a few minutes and asked Jim what he had eaten. "He's taken nothing since morning", replied Malar.

"No! I.....bought.....Pat.....tiesIce.....creamVad.....d.....ai..... from.....'All.....and.....Ste.....vens," said Jim amid sobs.

The doctor went away leaving a prescription Jim lay in bed with his family round him. His father was stroking his feet, his mother his hair, and Malar was fomenting his stomach. Jim was happy; his was fulfilled. He drifted into the land of Nod, soothed with this thought.

A. PICTURE

("By Senior")

Once saw a very amusing picture in a book on 'School boy Life':

A Senior student well-dressed, hands thrust in pockets, and belching clouds of best Virginia blend, lounged nonchalantly with feet planted well apart. Watching him stood a small boy, rapt with admiration and hero worship. It was so true to life. One could almost whiff the fragrance of the nose in the Sixth Former's buttonhole, and the Cote de Luxe perfume that seemed to emanate from a rainbow hued silk handkerchief dangling from his blazer's pocket. His lips appeared to part in the narration of some "tough guy" exploit of his. One could almost hear the deep, awed breathing of the Junior, and observe his Adam's

apple in rapid motion as he swallowed spit and the other's tale simultaneously. The artist had titled the picture "The Man of the World."

The dearest desire of a man's heart is to be admired, to have his opinions respected. 'The child is father of the man'—and there is nothing a youth cares for so much as to be looked upon as a 'hard boiled egg.' Hence it is that Rothman's does such a thriving business. Hence it is that parents and teachers are driven to despair. Hence it is that the modern Girl regards her masculine counterpart with such scant respect. Hence it is...hence... Oh! here are such score more of 'hences.'

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்வூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 7

விஷுவஸ் மாசியீ எவ புதன்சுழமை

இல. 1

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

“இனியாகிலும் முயலுவோமாக”

யுத்தம் நித்தம் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. ஐரோப்பாவின் ஒரு முலையில் தொடங்கிய யுத்தம் இன்று அட்டகிக்குகளிலும் அடர்ந்து நிற்கின்றது. இந்நிலையில் நாடுகளிடையே நடந்த வர்த்தகமும், அதன் வருவாயான ஏற்றமறி இறக்குமதி முதலியனவும் பகரொணு முறையில் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டன.

அத்தியாவசியமானவைகளுக்கு அன்னிய நாடுகளை எதிர்பார்த்திருந்த நாடுகளிற் பல பசிப்பிணியாற்கூட நலிதரவாடவேண்டிய ஆபத்தான நிலையை அடைந்துவிட்டன.

இத்தகைய நிலைமையை வெகு அண்மையில் அடையவேண்டிய தேசங்களில் நமது இலங்கை தேசமுமொன்று.

நற்கால உலகில் ஒரு தேசம் தம் நாட்டில் உண்டுபண்ண இயலாத பொருட்களையே வெளிநாடுகளிலிருந்து வரவழைத்தின்றது. அப்பொருட்களின் உணவுப் பொருட்கள் போன்ற அத்தியாவசியமான பொருட்களையிருந்தால் அந்நாட்டவர்கள் அத்தகைய பொருள்களால் நேரிடும் அத்தியாவசியத்தை ஏதோ ஒரு விதத்திலாவது தவிர்க்கப் பரீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்வார்கள்.

ஆனால் எங்கள் நாட்டில் உணவு, உடை போன்ற அத்தியாவசியமானவைகளை, எங்கள் தேவைகளைத் தாக்கும் தன்மையிலாவது உண்டுபண்ணப் போதிய வசதிகளுள் ளா. போதிய வளங்களுள் ளா.

இருள். இயற்கை அன்னையின் பலதரப்பட்ட செல்வங்களெல்லாம் மறை பொருள்களாய் மாண்டு கிடக்கின்றன. நாட்டின் காற்பங்கு நிலப்பரப்பே கமத்தொழிலின் கோக்கமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. மிகுதியான நிலப்பரப்பில் பெரும்பாகமும் அடர்ந்த காடுகளாகவும் வனந்தர வெளிகளாயுமிருக்கின்றன.

வசதிகள் அநேகமிருந்தும், இத்தகைய ஆபத்தான நிலமையடைந்தும், நம் நாட்டில் கமத்தொழிலை ஆதரித்து எங்களை ஓரளவுக்காயினும் பிரறை எதிர்பாராத சிவியத்தை நாடந்தப் பிரயத்தனங்கள் செய்வோர் மிகச்சிலரே.

கமத்தொழிலில் கைத்தொழில் முதலியனவைகளில் ஈடுபடுவோரை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் எவ்வளவோ உதவிகளை ஆற்ற முன் வந்திருக்கின்றது. முன்வந்தும் பலன் யாதுமில்.

அரசாங்கத்தார்கள் எவ்வளவு உதவிகளைப் புரிந்து கமத்தொழிலின் மேன்மைகளையும், அத்தியாவசியத் தன்மைகளையும் உணர்த்த முன்வந்த பொழுதிலும், அவைகளெல்லாம் பயனற்ற செய்கைகளாகின்றன. தற்பொழுது இலங்கையிலுள்ள உணவுப் பதார்த்தங்கள் நம்மவர்களுக்கு இன்னுஞ் சில வரங்களுக்கு மட்டுமே போதியதாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இளம்பாசாக்களே!! அந்தாக்கநிலைமை எங்களை அண்மிநிற்கும் இந்த நேரத்திலாவது மேழிச்செல்வத்தின் அத்தியாவசியத்தை உணர்ந்து அதை நம் நாட்டில் போதியளவு வளர்க்க முயலுவோமாக!

பதவியினின்று நீங்குமுன்

இதவே எமது பத்திராதிபத்தியத்தின்மீது வெளிவரும் கடைசி இதழாகும். சொற்ப காலநிலைக்குள் பதவியினின்றும் நீங்குவதையிட்டு மிகவும் சுவல்கிறேன்.

செல்வன் 'இளஞாயிறு' தற்பொழுது வகிக்கும் வ்தானம் மிகவும் உயர்ந்தது. (அத்துடன்) பிரபல எழுத்தாளர்களிடமிருந்து மதிப்புரைகளைப்பெறப் பாக்கியம் பெற்றது.

இவ்வயிரிய ஸ்தானத்தை நழுவவிடாமல் இன்னும் உயர்ச்சியை அடையச் செய்வதே பத்திராதிபராயிருப்பவர் எவரினதும் உயரிய கடமை. இக்கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றுகோயின்மையால் காம் செல்வன் 'இளஞாயிறு'ன் நலனை விரும்பியதின் தன்மையில் பத்திராதிப பதவியினின்றும் நீங்குகிறேன்.

வாசகர்களே நீங்கள் நினைவாய்ப் பிரகாரமாக நான் பதவியினின்றும் நீங்குவதை மன்னிக்கும்படி மிகவும் தாழ்மை யுடன் வேண்டுகிறேன்.

'இளஞாயிறு' நலமுறகடத்தப் பேருதவி புரிந்த கட்டுரையாளர் அனைவருக்கும், காளமேகமெனக் கவிசுள் பொழிந்த அன்பருக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கிறேன்.

வெகு அண்மையில் 'சுழுகேசரி'யின் பிரபல எழுத்தாளரான "பட்டைசாரி" யால் புகழரை வழங்கப் பெற்றவரும் 'வழிப்போக்கன்' 'ஈன, அன்பன் R' இன்னும் விஷயங்களுக்கேற்ப பல புனைநாமங்களுடன் ஹாஸ்யமிகு கட்டுரைகளைத் தத்துவியவருமாகிய செந்தமிழ் மணமிகு தமிழன்பருக்கு எனது பிரத்தியேகமான நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கிறேன்.

எழுமலை ஏறித் திருமலை தொழுதோம்

முன் காணுத காட்சிகள்

By K. Lakshmana Iyer, Annamalai University

சிறுவயதிலேயே திருப்பதி என்பது எனக்கு மிகவும் பழக்கமான ஒரு பெயர். ஆனால் நான் அந்தப் பெயரைக் கேட்டபோதெல்லாம் அப்பெயர் மயிர்வினைஞரெடுதொடர்புபடுத்தப்பட்டே விரிந்தது. என்வேலை ஏதாவது அரைகுறையாயோ அன்றிச் செம்மையின்றியோ செய்யப்பட்டிருப்பதை என் பெற்றோர் அயலாரோ கண்டால் 'உன் வேலை திருப்பதி அப்பட்டனது வேலைபோல இருக்கின்றது' என்பர். எனது வேலைக்கும் திருப்பதி மயிர் வினைஞரது வேலைக்குமுள்ள பொருத்தம் என்னவென்று நான் பலமுறை எண்ணியதுண்டு. சுற்றில் என் பெற்றோரையே கேட்டு அதன் பொருத்தத்தையும் பொருளையும் அறிந்து கொண்டேன். திருப்பதியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருவேங்கடப் பெருமானைத்

தொழச் செல்வோருட் பெரும்பாலோர் அங்கு தமது தலைமயிர் முழுதையும் மழிப்பிப்பதாக முன்னரே நோக்கிருப்பர். எனவே அங்குள்ள மயிர் வினைஞர்களுக்கு நிறைந்த உழைப்புண்டு. அவர்களெல்லாரும் திருவேங்கடப் பெருமானைத் தொழச் செல்லும் எமது தலைகளையெல்லாம் பன்னூற்றுக் கணக்கான ரூபாய்களைக் கோயிற் தலைமையாளருக்குக் கொடுத்துக் 'குத்தகை' எடுத்திருக்கின்றனரென்றால் சின் பேசவேண்டியதென்ன! எனினும் மயிர்வினைஞர், துணி கைப்போர், குடை கைப்போர் போன்ற சில தொழிலாளர் தமக்கு எவ்வளவு நிறைந்த வருவாய் ஏற்பட்டபோதும் மனநிறைய அடைவது அரிது. அயலா வரிடம் போகவிடாது எவ்வளவு வேலையைத் தமதாக்கிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவுபடி தமதாக்கிக் கொள்ளுவதிலேயே

அவர்கள் முனைந்து நிற்பர். திருப்பதி மயிர் வினைஞரும் அத்தகையேயே. அவருள் ஒருவர் தொடங்கிய வேலையைத் தொடர்ந்து முடிக்க இன்னொருவர் முன்வார். வருவோர் பலரது வேலையைப் தாமே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அவர்கள் மற்றவரிடம் போகாதிருப்பதற்கும் தமதென்பதைக் குறிப்பதற்கும் முத்திரை வைத்தாற்போல அவர்களது தலைகளில் அடையாளமும் வைப்பர். அங்ஙனம் அரைகுறையாக அடையாளம் வைக்கப்பட்டுக் காத்துக்கொண்டிருப்போரின் காட்சி மிக அழகாகவேயிருக்கும். தமது ஆசைக்கேற்ற அளவு தலைகளை அடையாளம் பண்ணிய பின்னரே முதலிலிருந்து தமது வேலையை முடிக்கத் தொடங்குவர். விரைந்து செய்யப்படும் அவர்களது வேலைகளும் செவ்வனே செய்யப்படா. வணக்கக்காரரும் தலை தப்பியது தம்பிரான் பண்ணியம் என்று தப்பிச் செல்வர். இவைகளை யெல்லாம் குறித்தே அரைகுறை வேலைக்குத் திருப்பதி மயிர் வினைஞரது வேலையை ஒப்பிடுவது.

இவ்விதம் தம் தொழில்மூலம் தலப் பெயரைப் பாப்பும் மயிர் வினைஞரார் பெயர்பெற்ற திருப்பதியும் அகைச் சூழ்த்த மலைகளும் தமிழ் இலக்கிய நூல்களிற் கூறப்பட்டுத் தமிழ்காட்டு வட எல்லையாகிய திருவேங்கடமேயாகும். அன்று தமிழ்காட்டின் வடவெல்லையாகக் கூறப்பட்ட இவ்விடங்கள் இன்று தெலுங்குமொழியிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு தவிக்கின்றன. திருவேங்கடப் பெருமானுக்குத் திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மலையைத் திருமலையென்றும் மலையடியிலுள்ள திருக்கரைத் திருப்பதியென்றும் கூறுவர். இவையும் அண்மையிலுள்ள இடங்களும் திருமாளின் கோயில்களுக்கும் திருமால் வழிபாட்டுக்குமே பெயர் பெற்றவை. மலைமேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கோயில் காலத்தில் முதிர்ந்தது; பொருள் வருவாயில் மிக உயர்ந்தது. அத்திருவாலயப் பொருளால் திருப்பதியிலே தமிழ்மொழி தெலுங்கு மொழி வடமொழி ஆகிய மும்மொழிக் கழகம் ஒன்றும் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றது. திருப்பதியில் இரண்டு பெரிய திருமாலாலயங்க ளிருக்கின்றன. ஒன்று இராமர் ஆலயம். மற்றது கோவிந்தராசர்

ஆலயம். இராமர் ஆலயத்தின் ஆதிமூலத்திற்கும் இராமர் இலக்கமணர் சீதையின் சிலைகள் மிகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோவிந்தராசர் கோயில் ஆதிமூலத்திலுள்ள சிலை திருமால் துயிலும் நிலைபோல அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலே திருமலையிலுள்ள திருவேங்கடப் பெருமானின் திருவுருவம் நின்ற நிலையிலும் கீழே திருப்பதியிலுள்ள கோவிந்தராசப் பெருமானின் திருவுருவம் தூங்கும் நிலையிலும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதையும், மேலேயுள்ள ஆலயம் மிகுந்த வருவாயுடைய தாயிருக்க கீழேயுள்ள ஆலயம் வருவாய் குறைந்ததாயிருப்பதையும் அமைத்து அவர்களுள்ளார் ஒரு கதையும் உண்டுபண்ணியிருக்கின்றனர்! மேலே திருமலையிலுள்ள திருவேங்கடப் பெருமானுக்குக் கீழேயுள்ள கோவிந்தராசன் அண்ணன். முன்னொரு கால் தம்பி தனது திருமணத்தின் பொருட்டு அண்ணனிடம் அதிக பணத்தைக் கடனாக வாங்கினார். அவர் இப்போது தமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் செல்வநிலையில் அக்கடனை மீண்டும் கொடுத்துக்கொள்ள முருக்கின்றார். தன்மனதும் தம்பியினிடமிருந்து வரும் பணத்தைப் பெற்றுப் பெட்டியுளிட்டித் தந்தலையின் கீழ் வைத்துக்கொண்டு கவலையின்றித் துயில்கின்றார் என்பதே அங்குள்ளோரின் கதை. திருப்பதியிலிருந்து ஏறத்தாழ 2 மைல் தூரத்தில் கபாலீஸ்வரர் தீர்த்தம் என்ற பெயருடன் ஒரு நீர்வீழ்ச்சியிருக்கின்றது. அங்கு உயர்ந்த மலையிலிருந்து நீர் ஓயாது ஒரு குளத்தில் விழுந்துகொண்டிருக்கின்றது. குளம் சிறைந்து மிகுந்த நீர் வெளியே செல்லப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குளத்தின் ஒரு புறத்தில் ஒரு சிறு சிவாலயம் இருக்கின்றது. முழுதும் திருமால் ஆலயங்களே அமைந்த அந்தப் பகுதிகளில் இது ஒன்றுமே சிவாலயம் என அறிந்தேன். அவ்வாலயத்தில் ஒருபாசு சிவஸிங்கத்துக்குமேல் தன் மடி பொருந்துமாட்டென்று தானாகவே பாலைச் சுரந்து சொரிந்து அப்பாசினிற் சிவஸிங்கத்தைத் திருமுழுக்காட்டுவதுபோல அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிற்பம் சிற்பத் திறன்களொன்றும் பொருந்தாதிருந்தபோதிலும் நல்ல கற்பனைத் திறனைக் காட்டுகின்றது. திருப்பதியிலிருந்து

இன்னொரு புறத்தில் ஏறத் தாழ் 3 மைல் தூரத்தில் அலமேலு மங்கைபுரம் என்றே ரிடமுண்டு. அப்புரம் அங்கு ஏற்பட்டதற்கு முக்கிய காரணம் அங்கிருக்கும் அலமேலு மங்கை கோயிலேயாகும். அங்கு எழுந்திருக்கிற அலமேலு மங்கையை மலை மேலிருக்கும் திருவேங்கடப் பெருமானின் தேவியென்று அங்குள்ளோர் கூறுகின்றனர். தமையாரிடமிருந்து மிகுந்த பணத்தைக் கட்டுகக்கூட வாங்கிப் பெருமானால் மிக விரும்பி மணக்கப்பட்ட தேவியார் அவரைப் பிரிந்து மலையினின்று மிழிந்து இவ்வளவு தூரம் வந்து தனித்திருப்பதற்குக் காரணம் கூறுவாரைக் காணவில்லை. நல்ல வேளையாக மேலாட்டிற் தொடங்கி இப்போது நம் காட்டிலும் விரைந்து பரவும் (Divorce) தொடரமுறியை அவர்கள் காரணமாகக் கூறுகிறது மகிழ்ச்சிக்கூரியது.

இதுவரை கிழே திருப்பதியில் முக்கியமானவைகளைக் கண்டோம். இனி மலை மேலே செல்வோம். வடக்குகோக்கி ஒரு கைமல் கூடத்து மலையின் அடிசை அடைகின்றோம். அங்கு சிறு குடிசைகள் பல காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு குடிசையிலும் துலக்கமாக எம் கண்புன் கோன்றுவது டோலிகளையாகும். டோலியென்பதோர் தெலுங்குச் சொல். தமிழில் அது ஊசல் என்று பொருள்படும். நம் காட்டில் குழந்தைகளை ஆட்டித் துயிலச் செய்வதற்கெனச் செய்யப்படும் 'தொட்டில்' போல மூங்கிலானும் சுயிற்றினுலுஞ் செய்யப்பட்ட அந்த டோலிகளில் ஆட்டனை யிருத்தி மூங்கிற் கொம்பு கொண்டு இருவர் சேர்ந்த தம் தோளாற் சுமந்து செல்வர். அக் குடிசைகளில் வாழ்வோரெல்லாரும் மலைமேலேயு அவர்களின் 'டோலி' யில் வைத்துக் காயியோ அன்றி அவர்களுடைய பொருள்களைத் தூக்கிச் சென்றோதான் தங்கள் வயிற்றை வளர்க்கின்றனர். டோலியிற் சுமக்கப்படுவதற்கு, 1, 1½, 2 ரூபா கொடுக்கவேண்டும். உடம்பு பெருந்தவர்களை இரண்டு கொம்பு கொண்டு காலவர் காவலர். ஏழு மலைகளுள்ளும் ஏறுவதற்கு மிகவும் கடினமானது முதல் மலையே. அதன் உயரம் ஆக ஒரு மைலே. எனினும் அதன் சரியு மிகவும் செங்குத்தானது. ஏறும் எவரும் தம் கால்கள் ஒய்ந்து களைத்துப் போவர்.

பிரயாணத்தால் இளைத்திருந்த எனக்கும் எனது தலைவனுக்கும் அம்மலையைக் கடப்பதற்குள் உயிரே போய்விடும்போலிருந்தது. முதல் மைலைக் கடந்ததும் பின் இறக்கமும் ஏற்றமுமாக மாறி மாறி ஏற்படும் எஞ்சிய ஆறுமைல் தூரத்தையுக் கடப்பது கடினமானது. இவ்வெழு மைல்களையும் கடப்பதற்கு, இயல்பாக கடப்பின் 3 மணி நேரமும் விரைவாகக் கடப்பின் 2 அல்லது 2½ மணி நேரமும் வேண்டும். நாமிருவரும் மாலை 4½ மணிக்குத் திருப்பதியிலிருந்து புறப்பட்டோம். திருவேங்கடப் பெருமானின் கோயிலை அடையும் பொழுது சரியாக 7½ மணி. வழிமுழுதும் நெருக்கமாக மின்சார விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதே. கரிய இருளில் ஓர் வெண்ணொடி போற் துலங்கிக் கொண்டிருக்கும் விளக்குகளின் விரை பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாகவேயிருக்கும். ஒவ்வொரு மலைக்கும் ஹிட்டம் போன்றமைக்கப்பட்டும் விளக்கு விரைகள் இருண்ட அடிவரைத் திற் தோன்றிய பல வெண்ணிற சில்லுகள் எனவும் கரிய குன்றுகள் மேல் குறுக்கே இடப்பட்ட வெண் தோட்டுச் சரங்கினையுற் தோன்றும்.

மலைகளின்மேற் பகலில் ஏறும்பொழுது பல காட்சிகளைக் காணலாம். முக்கியமானது காலையிலே முதலாளோ அழகான குடுமிகளோடும் 'கன்ன உச்சி' களோடும் மலைமேலேறினோர் அவற்றை பெயல்லைம் மேலே பறிகொடுத்துவிட்டுத் திருப்பதி மொட்டையுடன் திரும்புவதே யாகும். வழிபாட்டுக்குச் செல்லோர் ஏன் தமது அழகுக்குக் பழுது தேடவேண்டும். அவர்கள் இதைத் தம் வழிபாட்டுக்குச் சிறந்த முறையாகக் கொள்ள வேண்டியதேன்? இதைக்கேட்கவது தொடக்க கதை காரணமுண்டா என்ற ஆராய்ச்சியிற் சிறிது அழைந்து ஒரு முதியவரை வினவினேன். அவர் கூறுவது: முதலிற் பெண்களே இவ்விதம் நேரத் தொடங்கினர். பின்னரே ஆடவரும் அவரைப் பின்பற்றினர். பெண்கள் தம் அழகில் மிகுந்த கவனமுடையர். அவர்கள் அழகுக்கு இன்றிமைபாதது அவர்களைக் கூந்தலே, தம்மைத் தரும் பெண் மதித்துத் தாம் இறைவனது அரு

ளைப் பெறுவதற்கு எதையும் கொடுக்கப் பின்னிடோம் என்பதற் கறிஞறியாய்த் தாம் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததென மகிற் குந் தம் அழகையே கொடுக்க நேர்ந்தனர். நாளடைவில் இன்னல் நேர்ந்தவிடத்து ஆடவர் குழந்தைகள் கூட அங்கனம் நேரத் தொடங்கி விட்டனரென்பதே. கணவன் மனைவி மக்கள் யாவரும் தனித்தனி டோலிகளில் வைத்துச் சமக்கப்படுவதும் ஓர் பெரும் காட்சி. வழியின் இருமருங்கும் இடையிடையே சிறுசிறு குழகைகள். அவற்றில் வசிப்போர் யாவரும் இரந்துண் பவர். சிவன் உமை அனுமான் காளி போல மண்ணாலும் மரத்தாலும் செம்பாலும் செய்யப்பட்ட உருவங்களைப் பணம் பெறுவதற்கென அவர்கள் வழியிலே நிரையாக வைத்திருக்கின்றனர். கூனர் குருடர் செவிடர் முடவர் பலர் வழி மறிக்கின்றனர். வழிநெடுக இரந்து கொண்டிருக்கும் அன்றோின் தொகை பைக் காணும்போதுதான் மானிடப் பிற வியில் கூறுங் குருடுள் செவிடும் நீங்கிப் பிறப்புகின் அருமையை கண்டு உணர்கின் றோம். ஆங்காக்கு புல் மேய்ந்து வயிறு நிறைந்த மூகம் மலர்ந்து மாலைவேளையில் கீழ்க்காக்கி நிரையாகச் சென்று கொண் டிருக்கும் பசுக்கள் மலைமேலுள்ள திரு வேங்கடப் பெருமானுக்குத் தம் தீம்பா லைக் கொடுத்து அவனிடம் தமக்கு வேண் டியவற்றைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புவனபோலத் தோன்றும். முதல் மைல் முடிவில் நின்று திரும்பி நோக்கின் கிழேமுள்ள பட்டணமும் அதைச் சூழ்ந்த இடங்களும் சீர்நிலைகளும் மலைத்தொடர் களும் அவற்றின் விதம் விதமான தோற் றமும் அவற்றைப் பாடப்போர் ஒவ்வொரு வரது உள்ளத்திலும் எழும் உணர்ச்சிக ளும் சொல்லிடவங்கா.

ஏழு மலைகளையும் கடந்து கோயிலை அடைந்ததும் அதுவரை கோயில் மலை யுச்சியில் அமைந்திருக்குமென்று நினைத் திருந்த யான் அது ஓர் பள்ளத்திலிருப் பதைப் பார்த்து ஏமாற்றமடைந்தேன். கோயிலின் கன்னு வீதிகளிலும் சிறுசிறு

கடைகளும் கோயிலைச் சார்ந்தோரின் இருப் பிடங்களும் வழிபடச் செல்வோருக்குத் தங்குமடங்களும் அவற்றுட் சிறப்பாக மைசூர் மகாராசாவின் சத்திரமுயிருக்கின் றன. விதியில் புஷ்பகரணி என்றொரு குளமுளது. உட்கோயிலின் அமைப் பைக் கூர்ந்து கவனித்த சிலர் அது தொ டக்கத்தில் ஓர் சுப்பிரமணியர் கோயிலா யிருந்திருக்க வேண்டு மென்கின்றனராம். அங்கு ஒவ்வொரு நாளும் இட்கியாவின் பல இடங்களிலிருந்தும் வழிபட வருவோ ரின் தொகை மிகப் பெரிதாயிருப்பதால் பணங் கொடாதோர் ஆதிமூலத்திலுள்ள பெருமானைக் குறிக்கப்பட்ட நேரங்களிலே யே வணங்க முடியும். பெருமானின் திரு வுருவம் உயர்ந்த அணிகலன்களாலும் மலர் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருப்பது பார்ப்பதற்கு அழகாகவேயிருக்கும்.

கோயிலிலிருந்து ஏறத்தாழ 3 மைல் தூரத்தில் ஆகாசக்கை பாபநாசம் என்ற இரு நீர்வீழ்ச்சிகளிருக்கின்றன. அங்கு செல்வோர் வழியில் கற்களை மும்முன்னாய்க் குவித்தும் செடிகளின் இலைகளைச் சேர்த்து முடிந்தும் தம் துணியில் ஒரு சிறு கூற்றைக் கிழித்து வழியிலுள்ள மரக்கொம்பர்களின் கட்டியுஞ் செல்கின்றனர். மக்கட்பேறில் லாத தாம் இவ்வித செயல்களால் மக்கட் பேற்றை அடையலாம் என்பது அவ்விதஞ் செய்வோரின் கம்பிக்கையாம்! கடலில் எழும் திரைகளின் வெண்மையையும் பழித்தாழாது இரைந்து விழுந்துகொண் டிருக்கும் அநீர் விழ்ச்சியில் எவ்வளவு கேரக் குளிப்பினும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியே. தலையைக் கொடுத்தால் அதைத் துளைத்து விடுவதுபோல விழுந்துகொண்டிருக்கும் நீரின் வளிமையினால் எற்றண்டு தவறி விழுகிறப்பதற்கென இரும்புச் சங்கிலி களும் கம்பிகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின் றன. பல்பெறிடங்களிலிருந்தும் வந்து ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட்டக் கூட்டமாக அநீர்வீழ்ச்சிகளிற் குளித்து மகிழ்வதைக் கண்டு களித்தோம். திருப்பதியும் திருமலையும் குரங்குக்கூட்டத் துக்கும் போ்பெற்றவை.

இறந்த என் நண்பனுக்கு உயிரளித்தேன்

By "ரவி"

நூற்பத்தொரு ரூபாய்ச் சேதனை வர வரக் கிட்டியது. இன்னும் முன்று கிழமைகளிருந்தன. படிப்பதற்குமனம் வந்த யது. ஏசாந்தம் நிலவுமோரிடத்திற் படிப்பதென முடிவுசெய்தது மனம். அவ்வண்ணமே ஓர் இடமும் கிட்டியது. தகப்பனார் உத்தரவும் கிடைத்தது. மூலை முடுக்குகளிற் சிதறப்படிருந்த புல்தகவ்களைத் தட்டித் துடைத்து, தூசியைப் போக்கி, கட்டாயக்கட்டி அவ்விடம் கொண்டு சேர்த்தேன்.

தனையெயறியாத் தந்தையும் உண்டோ? என் குறைகளை நிறைவாக்கும்படி என் தந்தை புத்தி புகட்டினார். "புல்தகவ்களை கெஞ்சில் வைத்த வண்ணம் தூக்கினூற் சேதனையிற் சித்தியடைய மாட்டாய்" "அதிகாரையில் எழுந்திப் படிப்பதாற் பலன் உண்டு" என்று பலவாறு கூறினார். வழக்கம்போல் முகட்டோட்டைப் பார்த்தவண்ணம் அந்நேரத்தில் பல விஷயங்களையும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நயத்தாலோ பயத்தாலோ கீழ்ப்படிபடி குணமொன்றுண்டு.

என்னுடன், படிக்கும்படித்திற்கு என் நண்பன் ஒருவரைக் கூட்டிப்போருமாறு கூறினார். அப்படியே அந்த நண்பனை என்னுடன் அழைத்துச் சென்றேன்.

நண்பன் மிகவும் நல்லவன். ஊக்கமுள்ளவன். ஒரு வினாடியாவது ஓயாமல் வேலைசெய்பவன். விண்பொழுது போக்கும் வழக்கம் அவனில் என்னவாவேனும் கிடையாது. என்மேல் அவனுக்கு அபாரமான அன்பு. அவன் மேல் எனக்கு அளவற்ற அன்பு. ஆனால் இருவரும் வார்த்தையாடி நேரம் போக்கியது கிடையாது.

படிக்கும்போது நித்திரை என்னைப் பலமுறை பிடரியிற் பிடித்துப் புல்தகவ்களை மேல் முகம் படத்தக்கதாகத் தள்ளிற்றேன். ஆனால் என் நண்பனின் உதவியால் நான் படிக்கத்தக்கதாகவிருந்தது.

நான் விருந்திய நேரங்களிலெல்லாம் நண்பன் என்னைத் தூக்கத்தினின்றும் நீக்கி வைத்தான். இத்தகைய தக் நலங்களுதா நண்பனையிட்டு என் பெருமையடைந்தேன்.

இதற்கிடையில் நத்தார் புதுவருஷக் கொண்டாட்டம் தொடங்கியது. அக்கிழமை நான் விடுபோக நேர்ந்தது. நண்பன் என்னுடன் வரவில்லை. அவன் அரைபிரிவேயே தங்கியிருந்தான். நான் விட்டிலே தங்கினேன். ஒரு கிழமை ஓடி மறைந்தது. பல பட்சணங்களையும் புசித்து, ஆறுதலாக அறுதுயிலீலாழ்ந்திருந்த நான், திரும்பவும் அரை மனதுடன் படிக்கும் அரைக்கு வகினேன்.

காலை நேரம் 8-30 மணி, மந்தமாருதம் சாளரங்கள் வாயிலாக வந்துகொண்டிருந்தது. எங்கும் ரிசப்தம் குடிக்கொண்டிருந்தது. என் நண்பன் தன் படுக்கையில் பேச்சு மூச்சின்றுப் படுத்திருந்தான். சுறுசுறுப்புடன் ஓய்வின்றி உல்லாசமாகத் தன் வேலைகளைப் பார்த்துகொண்டிருக்கும் நண்பனின் அத்தகைய நிலை என்னை மிகவும் வருத்தியது. உள்ளத்திற் கவலை உருக்கொண்டது. அவன் உடலைப் புரட்டிப் புரட்டி அருட்டிப் பார்த்தேன். பேச்சு மூச்சில்லை. அறிவின்றி உணர்வின்றி உயிரற்றுக் கிடந்த உடலை உருட்டி உருட்டி உளறினேன். மின் செய்வதொன்றுமறியாது செயலற்று நின்றேன்.

ஆம்! என்னை என் ஆனந்தம். இறந்த என் நண்பனுக்கு நானே உயிர் கொடுத்து விட்டேன். நான் அவனின் சிருஷ்டிகர்த்தாவல்ல. ஆனால் இன்று நான் அவனுக்கு உயிரளித்த தெய்வம்.

அந்த அரிய நண்பன் கடிக்காரத்திற்கு நான் உயிரளித்த விதம் சொல்லவும் வேண்டுமா? சாவிபின்றி ஓடாமல் நின்ற அக்கடிக்காரத்திற்குச் - சாவிக்கொடுத்ததான் தாமதம்; அந்த மணிக்கூடு முன்போல் வேலைசெய்யத் தொடங்கியது. நண்பன் கடிக்காரம் மீண்டும் உயிர்பெற்றான். இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறான்.

எங்கள் அயலவர்கள்!

By கநீ—ஜேயன்

‘உன்னை நீ எவ்வீதம் கேசிக்கின்

றாயே அவ்வண்ணமே உன்னுடைய அயலவனாயும் கேசி’. இக் கற்பனையைக் கற்பித்தார் சுயசுலக் தாண்டவமார்டிம் மானிடற்கு, மனுஷகுமாரன். எங்குமே சமயமுண்டு; அஞ்ஞானிகளுமுண்டு. போதனைகள் ததும்பிச் சாதனைகளின்றிக் கலங்குகின்றது தற்கால நவீன உலகம்.

எங்களில் எத்தனை பெயர்கள் எங்கள் அயலவர்களின் இன்பதுன்பங்களை எங்களுடையதென்று கருதி வாழுகின்றார்களோ நாளாயியேன். உண்மை உங்களுக்கும்தான் எனக்கும் கல்லாகத் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் செய்வதெல்லாம் தருமம்; சத்தியம் எங்கள் பட்டயமென்று விரிவெண்ணங்களைக் கொண்டிருக்கும் எம்மவர்கட்கு உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளாதலென்றால் சாமானியமான செயலன்று. உண்மையைப் பொய்மையால் மறைத்துப் பொய்மையை உண்மையென உரைக்கும் உலகே நாயிருக்கும் உலகு. ஆகையால் நாங்கள் அயலவர்களில் உண்மையான அன்பும் ஆதரவும் வைக்காவிடிலாம், அவர்கட்கு கற்றுணங்களின் பயன்களைப் பண்புற விளக்கிக் காட்டி, பரலோகத்தில் மகிமை உங்களுடையதென்றெல்லாம் போதனை செய்து, அத்துடன் மாத்திரம் அன்பின் ஊற்றைத் தடை செய்து வருதல் வியப்புக்குரியதொர்செய்கைபன்று. போதனையென்றால் நாம் அபலானாக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை, நாமனைவரும் உண்மையில் புண்ணியவான்கள்தான். ஆனால் கடவுடனமை படைத்த பெரியோர் உண்மையான அன்பை அயலானாக்குஅளிக்கும்படியல்லவா ஆஞ்ஞாபித்திருக்கின்றார்கள். ஆகையால் போலீஸ்போதனைசெய்யும் போத்திரிகளின் கதியென்னவோ! ஞானக் கண்ணுடைத்த கடவுளார்க்கே தெரியும்.

அண்டை வீட்டில் ஆகாயமின்றிக் தயிக்கும் அனாதைப் பிள்ளைகளின் அழுங்குரல் மாளிகையில் வாழும் மானிடர் காணில் றுறழுகின்றதா? உடுக்க உடையின்றி, உறங்க விடமின்றி உழுவும் உயிர்களின் பெருமுச்சு, பலவிதப் பதார்த்தங்களை வயிரூரப் புசித்துப் பாலுடன் மதபானமுமுண்டு பஞ்சணையின்மீது படுகின்றார்களும்

மானிடப் பதர்களின் காணில் எண்ணம் கேட்கும். அன்றிபும் கல்வி கேள்விகளைக் கற்றுணர்ந்த தன்மையினால் பெரும் பதவிகளைப் பெற்றுத் தமக்கெனப் பெரும் மாளிகைகளை அமைப்பித்து இன்புறவோர் நெஞ்சத்தில் ஈரமுண்டா? சமயத் தொண்டர்களை நாமங்கொண்டு, அண்டைவீட்டு வாசிகளுக்குப் பரலோக இராச்சியத்தைப் பற்றியெல்லாம் புகட்டும் சமயப் பண்டிதர்களின் மனத்தில் அயலவர்களின் பிரதாப நிலைமை பெற்றனம் படியும்? இஃதெல்லாம் மாயமாக விருக்கின்றது. எளிதும் இஃதெல்லாம் உண்மையின்மேல் உண்மை. அயலவர்கள் பாமர்கள்; அறிவிடிகளென்று அவர்களை யழைத்தால் பாவமில்மையென்று உல்லாசமாக உயிர்வாழும் நாம் எண்ணுகின்றோம். மிடியெனும் பிணியால் பிடிக்கப்பட்டுத் துன்புற மயலவர்கட்கு ஏன் நீங்கள் உங்கள் தேவைகளைக் குறைத்து, ஆதரவளிக்குப்பாது? ஏன் உங்களின் பிரதம்பரங்களைக் களைந்து, அவற்றை விற்று அண்டைவீட்டுப் பிள்ளைகட்கும் பெற்றோருக்கும் ஊனும் உடையும் அளிக்கவிடலாது? எல்லாம் போதனையளவில் நிற்காமல் ஏன் சாதனையினும் செய்யத் தவறுகின்றீர்கள்? சுயசுலமே உருவெடுத்த எமக்கென்ன போதனை? சாதனையின்றிப் போதனை ஓர் கணமும் வேண்டாம்.

இத்துடன் மாத்திரமா பகுத்தறிவு படைக்க மானிடப்பிறவி கிற்கின்றது? இல்லை, போத்திரித்தனமான வழிகளில் அயலவர்களின் இன்பங்களையும், செல்வங்களையும் அபகரிக்கின்றனர். பணமே மோட்சமென்று கருதியே வாழுகின்றனர் இவர்கள். தாங்கள் நவீன நாகரீகத்தின் புண்ணியங்களை அனுபவிப்பது மாத்திரமல்ல, அயலவர்கள் இவற்றை இன்புறுத்தலைப் பார்க்கொறுது அவர்களுக்கு இடையூறு யிளைவிக்கின்றனர். எங்கள் அயலவர்கள் எங்களைப்போன்ற மானிடர்கள்தானே. உடலும் உயிரும், விருப்பும் வெறுப்பும் அவர்களுக்கும் உண்டுதானே. பொன்னைப் பூவைப் பூவையரைப் புல்லும் விழைவு எம்மைப் போன்று அவர்கட்கும் இயற்கையாகவுள்ளதே. ஆனதினால் ஏன் அவர்களை எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு, அவர்களுடன் ஒற்றுமை

விகட்டுக் குறும்பு

“ஜேகதீசன்”

புதிதாக இந்நியாவிலிருந்து வந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் தம் சொந்தக்காரர் வீட்டில் தங்கும் ஒருவர், இவ்வு வெகுநேரமாகிவிட்டதால், வீட்டு வேலைக்காரனை (யாழ்ப்பாணத்தவன்)க் கூப்பிட்டு, “கான் தாங்கப் போகிறேன். ஒரு அறையில் ஆயத்தப்படுத்து” என்று சொன்னார்.

சற்று நேரம் கழித்து வேலைக்காரன் திரும்பிவந்து “எல்லாம் ஆயத்தப்படுத்தியாய்விட்டது” என்று, ஒரு அறைக்குக் கட்டிக்கொண்டு போய், வளையிலிருந்து தயாக்கும், உருவுதடம் போடப்பட்டிருந்த கயிறறைக்காட்டி, “இந்த உருவுதடத்தில் உங்கள் கழுத்தைக் கொடுங்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் மிகவும் நிம்மதியாகத் தங்கு வீர்கள்” என்று சொன்னான்.

ஒரு சராயன் சாஸ்திர மாணவன்:—
“எப்படி ‘ஸல்பர் டை ஒக்ஸைட்’ தயாரிக்கலாம்?”

மற்ற மாணவன்:— “கொப்பரைக் conc. sulphuric acid இல் போட்டுக் கொடுக்க வைத்தால்”.

தனித்தமிழில் பேசவேண்டுமென்ற பேரவா உள்ள ஆசிரியர் மாணவரை நோக்கி, “ஸீ (see), நீங்கள் இந்த இடத்தில் எங்கள் ‘மதர் சங்’ ஓடு ‘மிக்ஸ்’ பண்ணுவதால் எங்கள் ‘லாங்கு ஏச்’ சின் ‘பியூற்றீஸ்’ (beauties) ஐ ‘மேர்டர்’ பண்ணுகிறீர்கள்.”

யாக வாழக்கூடாது? என் ஒன்றாகக்கூடி இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கக்கூடாது? மிருகத் தன்மையை யொழித்து, கடவுற்றன்மையை நாம் எக்கறையுதாரத்திக்குள்ளாவேண்டும். அயலவர்களை எங்களைப்போன்று நேசிக்கவேண்டும். உண்மையிலே நேசிக்கவேண்டும். அப்போதான் எங்களுக்கு உண்மையான ஆனம் திருப்தியும், அமைதியும் கிடைக்கும்.

எங்கள் அயலவர்களை அணுப்பாமல், அவர்களை அன்புடன் ஆதரித்துவரவேண்டியதே எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய முதற் கடமையாகும்.

வகுப்பிலிருந்து ஒரு மாணவன்:—
“ஸார், நீங்கள் ‘ஸீ’ பண்ணுங்கள். நான்கள் ஒரு தனித்தமிழ் ‘முஸ்மென்ட்’ ஐந்து இப்பொழுதே ‘பிகின்’ பண்ணுவோம்”.

‘இளஞாயிறு’யும் பத்திரிகையைச் சிலர் உபயோகப்படுத்தும் முறைகளிற் சில:

இளஞாயிறு வெளியிடப்பட்ட அன்று கொண்டுபோய்ப் போடப்பட்ட முறையிலேயே பல காட்களாகக் கிடந்து துசிபிடிக்கும் பத்திரிகைக்கு ஒருகாள் விசேசனம் கிடைக்கும். எப்படியெனில், கடையில் பலசாக்குகள் மடிக்கவோ அல்லது ‘பார்சல்கள்’ கட்டவோ உபயோகப்படுத்துவார்கள். சுற்றில், வெகு காலத்துக்குப் பின், தெருவோரத்தில் கிடக்கும் ‘இளஞாயிறு’யும் பத்திரிகையின் கிழிந்த ஒரு துண்டை, மீன் வேண்டிச் சுருட்டுவதற்கு எடுத்த “ஊஸ் சு—ளை” அதில் இருப்பதை (புராதனமான செய்திகளை) தனக்கு ஒன்றும் விளக்காதபோதிலும் உபயோகப்படிப்பார்.

[தற்போதைக்கு பத்திரிகை சிறிய புத்தக வடிவத்தோடு இருப்பதால் மேற் கூறிய உபயோகங்களுக்கு முன்பேயே அதிகம் பிரயோசனப்படுவது வருந்தத் தக்கதே.]

பத்திரிகை வெளியீடான அன்று மழை துமித்தால் தலைக்குப் பிடிக்க உபயோகிப்பார்கள்; அல்லது அன்றைக்குப் பந்தாட்ட விளையாட்டு முதலியன இருப்பின், நியே கிறித்து உட்காருவதற்கு ஆசனமாக உபயோகிப்பார்கள்.

இப்படியே இவர்கள் பத்திரிகையை எண்ணற்ற, பல்வேறு முறைகளில் உபயோகப்படுத்துவார்கள். ஆனால், ஒன்று மாதிரியும் செய்யமாட்டார்கள். அதில் எழுதப்பட்டிருக்கும் சிறந்த விஷயங்களை வாசிக்கமாட்டார்கள்.

[‘இளஞாயிறு’யிற்கு கட்டுரை எழுதவேற் கூடியவரை திருத்தமாகவும், தலாபமாகவும் எழுதவேண்டுமென்பதை ஞாபகப்படுத்தி நேரம், அங்கீகரிக்கப்பட்டும் போதிய இடமில்லாமையால் வெளியிடப்படாத கட்டுரைகள் அடுத்த அடுத்த இதழ்களில் வெளியிடப்படும். ப.ர்.]

PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAM.